

Arrest

nr. 114 661 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, en X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. COUCKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 juli 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 13 juli 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer D. diende een asielaanvraag in op 13.12.2005, die afgesloten werd op 12.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 22.07.2008 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Mevrouw K. diende een asielaanvraag in op 22.01.2009. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 24.11.2009 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van haar asielpprocedure - namelijk ongeveer 10 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Mevrouw D.H. en mevrouw D.H. dienden een asielaanvraag in op 24.08.2012, die afgesloten werd op 23.01.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 30.01.2013 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van hun asielpprocedure - namelijk vijf maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat het hele gezin op illegale wijze in België verblijft en zij bijgevolg allen dienen terug te keren naar hun land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. Zodoende is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ook het inroepen van art. 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (BUPO) en art. 22 van de Belgische Grondwet, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 8 van het EVRM.

Het feit dat hun dochter M. hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met een schoolattest voor het schooljaar 2012-2013, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien kunnen betrokkenen gebruik maken van de zomervakantie om terug te keren naar hun land van herkomst en op die manier een onderbreking van een lopend schooljaar te vermijden. Van een schending van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag omwille van de scholing van M. is derhalve geen sprake. Betrokkenen halen aan dat hun dochter M. nog van jonge leeftijd is en dat het niet in haar belang is, haar te onttrekken aan haar normale omgeving, waardoor een terugkeer een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het louter inroepen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, sluit immers de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen niet uit. Betrokkenen brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat hun jongste kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat het ganse gezin zich geïntegreerd heeft; dat zij Nederlandse les gevolgd hebben en ter staving (deel)certificaten voorleggen; dat de heer D.G. reeds gewerkt heeft en ter staving verklaringen van collega's, van de plantmanager en een bestuurder en een schrijven van de werkgever gericht aan de VDAB voorlegt; dat zij hier vrienden en kennissen hebben en ter staving meerdere steunbrieven voorleggen; dat de

kinderen vrienden hebben; dat hun dochter naar de opvang gaat; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en dat zij een attest van inburgering voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen negatieve contacten met het gerecht gehad hebben, geen veroordelingen hebben opgelopen en van algemeen goed gedrag zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.3. Op 9 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van derde verzoekende partij, dat diezelfde dag wordt betekend.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C.V.A., Attaché,(1) (2) wordt aan de persoon die verklaart zich D.H., te noemen, geboren te A. op (...), en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.01.2013.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 24.08.2012. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 21.01.2013. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 30.01.2013.

Betrokkene werd door de gemeente B. geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20.02.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03.07.2013.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

S In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.01.2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Er wordt betrokkene een inreisverbod van drie jaar opgelegd in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980.

De ouders van betrokkene, D.G. en K.S., verblijven momenteel ook in het Rijk. Ook zij zijn in illegaal verblijf en krijgen de kans om zich aan te bieden om vrijwillig te vertrekken samen met betrokkene.

Gezien betrokkene meerderjarig is en haar ouders bovendien eveneens in illegaal verblijf zijn, kan betrokkene geenszins een recht op verblijf ontleenen aan het feitelijk verblijf in het Rijk van haar ouders.

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

(...)"

1.4. Eveneens op 9 juli 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van vierde verzoekende partij, dat diezelfde dag wordt betekend.

Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C.V.A., Attaché,(1)(2) wordt aan de persoon die verklaart zich D.H. te noemen, geboren te A. op (...), en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.01.2013.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de regiementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 24.08.2012. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 21.01.2013. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 30.01.2013.

Betrokkene werd door de gemeente B. geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20.02.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03.07.2013.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

S In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- ☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.01.2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Er wordt betrokkene een inreisverbod van drie jaar opgelegd in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980.

De ouders van betrokkene, D.G. en K.S., verblijven momenteel ook in het Rijk. Ook zij zijn in illegaal verblijf en krijgen de kans om zich aan te bieden om vrijwillig te vertrekken samen met betrokkene.

Gezien betrokkene meerderjarig is en haar ouders bovendien eveneens in illegaal verblijf zijn, kan betrokkene geenszins een recht op verblijf ontlenen aan het feitelijk verblijf in het Rijk van haar ouders.

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

(...)"

2. Over het belang

Uit de nota met opmerkingen van verwerende partij blijkt dat derde en vierde verzoekende partij op 15 augustus 2013 onder escorte gerepatriëerd werden naar hun land van oorsprong.

Dit wordt ter terechtzitting niet ontkend door de verzoekende partijen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechts-

figuren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Daargelaten de vraag of de tweede en derde bestreden beslissing samenhangen met de eerste bestreden beslissing en in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten, dient de Raad vast te stellen dat derde en vierde verzoekende partij aan wie de tweede en derde bestreden beslissing gericht zijn en op wie de eerste bestreden beslissing eveneens mede betrekking heeft, geen actueel belang meer hebben bij het beroep, dit ingevolge hun repatriëring.

De raadsvrouw stelt ter terechtzitting dat de betrokken verzoekende partijen nog steeds belang bij hebben bij het beroep aangezien de ingestelde procedure eerst diende te worden beslecht alvorens er een repatriëring kon plaatsgrijpen.

De Raad kan dit standpunt niet volgen. Zoals reeds meegedeeld ter terechtzitting stond het de betrokken partijen vrij om bij wege van voorlopige maatregel zoals voorzien in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet het ingestelde schorsingsverzoek bij hoogdringendheid te laten behandelen. Zij kunnen op dat ogenblik hun grieven laten gelden. Zij hebben nagelaten dit te doen, tonen niet aan dat zij geen daadwerkelijk beroep zouden kunnen indienen hebben en kunnen niet dienstig om de door de raadsvrouw gestelde reden nog een belang laten gelden bij onderhavig beroep, nadat ze gerepatriëerd werden en de tweede en derde bestreden beslissing dus uitgevoerd werden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op daar *"un ordre de quitter le territoire (...) n'étant exécutable qu'une seule fois et disparaissant de l'ordonnancement juridique lorsqu'il est effectivement exécuté, volontairement ou non"* (cf. CE, n° 225.056 du 10 octobre 2013). De verzoekende partijen laten ook na hun grieven te actualiseren, gelet op de repatriëring naar Armenië die heeft plaatsgegrepen.

Specifiek voor wat betreft de eerste bestreden beslissing dient de Raad nog op te merken dat het belang van derde en vierde verzoekende partij bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat hun verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien deze verzoekende partijen niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijven, kunnen zij geen voordeel meer halen uit het door hen ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, quod in casu voor wat betreft derde en vierde verzoekende partij, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

Het ingestelde beroep is, gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, niet ontvankelijk in hoofde van derde en vierde verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing in hoofde van eerste en tweede verzoekende partij en hun minderjarige kinderen

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel *"met betrekking tot de onontvankelijke 9bis"* werpen verzoekers op: *"schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling), machtsoverschrijding"*.

Na het citeren van de bestreden beslissing en een theoretisch betoog inzake de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betogen verzoekers als volgt:

"(...)

II.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'namelijk dat het ganse gezin zich geïntegreerd heeft; dat zij Nederlandse les gevolgd hebben en ter staving (deel)certificaten voorleggen; dat de heer D.G. reeds gewerkt heeft en ter staving

verklaringen van collega's, van de plantmanager en een bestuurder en en schrijven van de werkgever gericht aan de VDAB voorlegt; dat zij hier vrienden en kennissen hebben en ter staving meerdere steunbrieven voorleggen; dat de kinderen vrienden hebben; dat hun dochter naar de opvang gaat; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en dat zij een attest van inburgering voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere worden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partijen menen dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtsoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

Verzoekende partijen zijn immers lokaal verankerd, zij verblijven sedert 2005 in België. Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet waarom hun lokale verankering niet leidt tot verblijf, terwijl dit bij anderen wel zo is (Cf. Tweede Middel).

In die zin menen verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

De verwerende partij heeft de eerste thans bestreden beslissing niet laten ondertekenen door de verzoekende partijen.

Dit is dan ook een illustratie van onzorgvuldigheid.

II.1.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een verwijdering van eerste verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite met name dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.4. Verzoekers stellen dat zij niet begrijpen waarom de elementen met betrekking tot hun integratie behoren tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Aangezien nergens wettelijk is vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase behoren, zijn verzoekers van oordeel dat er sprake is van machtsoverschrijding waar verwerende partij stelt dat verzoekers' integratie behoort "tot de 'gegrondheid". Verzoekers leiden hieruit tevens een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af.

3.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

3.6. Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

3.7. Uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek vanwege de overheid vereist. Zo moet verwerende partij, teneinde na te gaan of verzoekers' aanvraag ontvankelijk is, onderzoeken of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en aangetoond die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag niet in het buitenland wordt aangevraagd, maar in België. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. De eerste bestreden beslissing stelt: *“De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat het ganse gezin zich geïntegreerd heeft; dat zij Nederlandse les gevolgd hebben en ter staving (deel)certificaten voorleggen; dat de heer D.G. reeds gewerkt heeft en ter staving verklaringen van collega's, van de plantmanager en een bestuurder en een schrijver van de werkgever gericht aan de VDAB voorlegt; dat zij hier vrienden en kennissen hebben en ter staving meerdere steunbrieven voorleggen; dat de kinderen vrienden hebben; dat hun dochter naar de opvang gaat; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en dat zij een attest van inburgering voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”*

3.9. Verzoekers geven aan niet te begrijpen waarom de aangehaalde elementen m.b.t. hun integratie tot de gegrondheidsfase behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Gelet op het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de inhoud van het begrip buitengewone omstandigheden is verwerende partij niet gehouden om verder te motiveren waarom de elementen van integratie tot de gegrondheidsfase van de aanvraagprocedure behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase.

3.10. In de mate dat verzoekers het een uiting van machtsoverschrijding vinden dat de verwerende partij elementen van integratie in de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag situeert, herhaalt de Raad dat de “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op de verantwoording waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend. Deze argumenten mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zoals reeds gesteld, betreft het omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of

bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Omstandigheden echter die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, de lokale verankering, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). Verwerende partij kon dan ook geldig besluiten om de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking te nemen. Het andersluidend standpunt van verzoekers kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond evenmin als machtsoverschrijding in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekers werpen een schending van de zorgvuldigheidsplicht op nu verwerende partij *“de eerste thans bestreden beslissing niet [heeft] laten ondertekenen door de verzoekende partijen”*. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier een betekend exemplaar van de eerste bestreden beslissing bevat waarop de handtekening van eerste en tweede verzoekende partij prijkt, zodat dit betoog feitelijke grondslag mist. Daarenboven dient de Raad op te merken dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068).

3.12. Waar eerste en tweede verzoekende partij nog concluderen dat een verwijdering nefast is voor hun integratie dient de Raad op te merken dat in onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten die op hen betrekking heeft. Hun betoog mist derhalve feitelijke grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel *“met betrekking tot de onontvankelijke 9bis”* werpen verzoekers op: *“schending materiële motiveringsplicht, schending van het gelijkheidsbeginsel”*.

Verzoekers betogen als volgt in hun verzoekschrift, na een theoretische uiteenzetting over de schending van de materiële motiveringsplicht:

“(…)II.2.2. De thans bestreden beslissing stelt dat de elementen qua integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek in de gegrondheidsfase.

Verwerende partij meent dus dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partijen wensen in dit opzicht te verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21.12.2012 (Cf. Stuk 4). Verwerende partij is daar van mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar sociale verankering niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, terwijl dit bij anderen wel zo is.

II.2.3. Verzoekende partij is van mening dat in casu de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel geschonden werd.”

3.14. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.15. Waar verzoekers opwerpen dat *“verwerende partij meent [...] dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie”*, stelt de Raad vast dat dit in de eerste bestreden beslissing niet kan gelezen worden. In casu oordeelde verwerende partij dat verzoekers geen bijzondere omstandigheden aantoonden, zodat de elementen van integratie – die betrekking hebben op de gegrondheidsfase – *“in deze fase niet behandeld [worden]”*. Verzoekers gaan opnieuw voorbij aan het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase bij het onderzoek naar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar hetgeen hieromtrent gesteld werd bij de bespreking van het eerste middel.

3.16. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt niet dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien de voorwaarde gesteld wordt van het verkrijgen van een arbeidskaart B. Verder blijkt dat belang wordt gehecht aan een arbeidsovereenkomst en aan het feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Verzoekers tonen niet aan dat deze elementen ook op hun aanvraag van toepassing zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Gelet op het gestelde in punt 2 worden het derde, vierde en vijfde middel niet besproken.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Eerste en tweede verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA